

експлуатації чи зловживань, катувань чи будь-яких жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поводження...» [5].

Таким чином, зважаючи на ту кількість міжнародно-правових актів, які покликані захищати дітей від насильства в сім'ї, все це має свідчити про достатню правову базу для захисту дітей. Однак, необхідно констатувати, що дане негативне явище продовжує поширюватися не лише в Україні, а й інших зарубіжних державах, про що може свідчити значна кількість публікацій (в т.ч. ЮНІСЕФ) щодо розробки рекомендацій із запобігання сімейному насильству та жорстокому поводженню з дітьми. Також проблема полягає в тому, що відсутній механізм реалізації прав дітей на захист від насильства, немає певних вмінь та навичок у спеціалістів, які мають опікуватись дітьми тощо. Отже, можна зробити висновок, що проблема є нагальною і потребує подальшого дослідження.

Список використаних джерел:
1. Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права від 16.12.1966 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.raaa.gov.ua/laws/show/995_043.

2. Розгляд справ стосовно жорстокого поводження з дітьми судами України: аналіз законодавства та практики його застосування. / Ахтирська Н. М., Кочеміровська О. О., Христова Г. О. та ін. - К.: ТОВ «К.І.С.», 2010. - 124 с.

3. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_015.

4. Декларація прав дитини від 20.11.1989 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_384.

5. Конвенція про права дитини від 20.11.1989 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_021.

ПРАВО НА ПРАЦЮ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ

Лінік Євгенія Павлівна, викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Щороку в Україні просять притулку сотні людей, котрі змушені рятуючись покидати свої країни, де їх життя загрожує небезпека, і шукати кращої долі на чужині. Кожен з них сподівається на краще життя, проте не кожному вдається досягнути своєї мети.

За даними представництва Управління Верховного комісара ООН у справах біженців в Україні (УВКБ ООН), у 2012 році із заявами про надання статусу біженця звернулось 1860 осіб, заяви ще 407 осіб отримали відмову у оформленні документів для розгляду по суті, та лише 63 особи отримали статус біженця в Україні (36 Афганістан, 6 Азербайджан, 5 Ірак, 4 Сомалі, 2/5 Сирія, 1, Білорусія 1 Киргизстан, 1 Росія) [1] та можливість розпочати своє життя по новому. Проте далеко не всі здатні пристосуватись у новій країні і отримати роботу, а отже і засоби до існування.

Питання працевлаштування біженців нове для українського бізнесу, і за часту співробітники відділів кадрів відмовляють у прийнятті на роботу вже після того, як особа продемонструють посвідчення біженця замість паспорту громадянина України. В основному це пов'язано з незнанням процедури працевлаштування біженців, яка нічим не відрізняється від працевлаштування громадян України та не має нічого спільного з працевлаштуванням іноземця.

Розглянемо це питання детальніше.

Основними нормативно-правовими актами, що регулюють питання працевлаштування біженців в Україні та закріплюють їх право на працю є Конституція України (ст. 26), Закон України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» (ст. 15), а також ратифікована ВРУ Конвенція 1951 р. про статус біженців та Протоколу щодо статусу біженців 1967 р.

Згідно положень Наказу «Про порядок видачі, поновлення та анулювання дозволів на використання праці іноземців та осіб без громадянства» (п. 13), роботодавці мають право наймати іноземців, які проживають на території України, а також інших іноземців без отримання дозволу на працевлаштування іноземців у випадках, передбачених міжнародними угодами, чинність яких узгоджена Верховною Радою України.

Слід зазначити, що у ст. 17 згаданої вище Конвенції зазначено, що «договірні держави надаватимуть біженцям, які законно проживають на їхній

території, найсприятливіше правове становище у відношенні їх права на оплачуване працевлаштування, таке ж, яким користуються громадяни іноземних держав за таких самих обставин».

Таким чином, при влаштуванні на роботу особи, що набула статусу біженця не слід отримувати додаткового дозволу на використання їх наймані праці (на відміну від працевлаштування іноземців), достатньо того, що особа надає своє посвідчення біженця, ідентифікаційний код платника податків та трудову книжку. При цьому єдиною відмінністю від працевлаштування громадян України є те, що визнаний біженець замість національного паспорта громадянина України надає інший документ - своє посвідчення біженця.

Наймання на роботу осіб, що мають статус біженців не несе за собою жодних ризиків, через їх легальний статус. Разом з тим, сучасне українське законодавство не передбачає й будь-яких додаткових переваг на користь наймання біженця, роботодавці також не зобов'язані наймати біженців. Згідно Національної програми інтеграції осіб, яким наданий притулок в Україні, в українське суспільство до 2020 р. лише планується до 2014 року вивчити питання створення програми з підтримки роботодавців, які працевлаштовуюватимуть біженців та осіб, які потребують додаткового захисту в Україні. Тому залишається сподіватись, що ситуація зміниться на краще.

Водночас Управління верховного комісара ООН у справах біженців (УВКБ ООН), якому доручено захищати біженців та знаходити шляхи вирішення їх проблем в усьому світі, в Білорусі, Молдові та Україні реалізує Проєкт місцевої інтеграції, фінансований ЄС. Зокрема, він спрямований на допомогу біженцям у працевлаштуванні. За відсутності належної урядової системи УВКБ ООН та його партнери матимуть змогу запропонувати підтримку потенційного роботодавця біженців. Таким чином, УВКБ ООН та його партнери виступатимуть в ролі посередника між біженцями, яких буде працевлаштовано, та потенційним роботодавцем, коригуючи можливості проєкту відповідно до конкретних потреб обох сторін з метою сприяння оплачуваному працевлаштуванню біженця. В Україні проєкт реалізується в Києві, Одесі та Харкові. Деякі можливі сфери співробітництва - це, наприклад, додаткові курси національної мови для тих біженців, які подали заяву на роботу, якщо їх рівень знання мови вважається недостатнім. УВКБ ООН та його партнери володіють інформацією щодо професійних навичок та кваліфікацій кандидатів і можуть відповідно проконсультувати потенційних роботодавців. Ця інформація надається за запитом. УВКБ ООН та його партнери можуть також надати всі необхідні витяги із законодавства та розглянути можливість додаткової професійної підготовки біженця за запитом роботодавця. Додатково УВКБ ООН завжди відкрите для пошуку інноваційних шляхів співробітництва [2, с.43].

Список використаних джерел:

1. Статистичні дані по кількості шукачів притулку в Україні за 2012 рік [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://liber.org.ua/uk/reSivsi/StatSics>
2. Пупек В.Ванно. Працевлаштування біженця : користь для роботодавця // Праця і закон. - 2012 р. - № 7(151). - С.41-43

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОСІБ, ОБМЕЖЕНИХ У ^ДІЄЗДАТНОСТІ

Коваленко Інна Анатоліївна, викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Необхідним засобом забезпечення законності і здійснення охорони правопорядку від будь-яких посягань, є юридична відповідальність за порушення визначених законом меж допустимої поведінки. Одним із засобів захисту порушеного суб'єктивного права чи інтересу особи є притягнення винних у цьому порушенні осіб до відповідальності, і оскільки мова йде про цивільні права фізичних та юридичних осіб, йдеться саме про цивільно-правову відповідальність.

Дослідженню проблем цивільно-правової відповідальності приділялось достатньо уваги такими фахівцями в галузі цивільного права, як Г.Матвеев, В.Луць, Д.Боброва, О.Підпригора Є.Харитонов, Н.Саніахметова, Н.Кузнецова О.Дзера, А.Довгерт, В.Щербина, І.Бірюков, С.Донцов, В.Глянцев, О.Красавчиков, М.Малеїна та б. ін.